

Det var litt høyt å gå opp helt hit til prekestolen må jeg si. Og turen hit har egentlig vært enda lengre enn bare ei trapp. Det har tatt mange år. Men nå står jeg her.

I 2017, i slutten av september for snart 6 år siden, så stod jeg ikke, men satt. På en benk, utenfor VID Misjonshøgskolen i Stavanger. Jeg hadde nettopp takket ja til studieplass på profesjonsstudiet i teologi. Med ujevne mellomrom hadde tanken ligget i bakhodet mitt i 10-15 år, og nå hadde det skjedd. Jeg husker enda at jeg sa nokså stille til meg selv mens jeg satt på benken: «Tenk at jeg skulle få oppleve dette før jeg dør!» Det samme kunne jeg ha sagt i dag. Å stå her er kanskje enda mer uvirkelig. Jeg er full av takknemlighet, men også litt redd. Det må jeg innrømme.

Vi må gå til teksten. Dagens prekentekst står som sagt i Lukas kapittel 5, sånn halvveis mot slutten. Derfor starter prekenteksten litt direkte, og vi kan lure på hva som hadde skjedd før vi kom hit? Hvis vi ser på starten av kapitlet så er Jesus i full gang med å tale til folket. I 1. vers står det at «*folk trengte seg inn på ham (Jesus) for å høre Guds ord.*» Ofte når jeg leser sånne ord, så sukker jeg litt for meg selv, og si: Tenk om det kunne være sånn i dag også! At det ble trengsel for å høre ordet og forkynnelsen. Så heldig folket på den tiden var kan vi tenke. I tillegg kan vi legge merke til enda en ting fra dette kapitlet, v. 15 og 16: «*Men ryktet om ham spredte seg bare enda mer, og store flokker strømmet til for å høre ham og*

*bli helbredet for sykdommene sine.*» For ikke å bli for mismodig er det da viktig å legge merke til at Jesus ble i overkant av 30 år. Og bare 2-3 år av årene hans var det sånn. Dessuten er det en setning rett bak det jeg nettopp leste. Der står det: «*Men selv trakk han (Jesus) seg ofte tilbake til øde steder og ba.*» Er det mulig? Midt i denne korte perioden av sin tjeneste (2-3 år), med det enorme behovet som var, så trakk Jesus seg ofte bort fra folket! Gud har en timing og måte å virke på som vi som regel har problemer med å forstå. Jeg tar fram dette fordi det er viktig å ha med seg når vi arbeider for Guds rike, og når vi ber til den treenige Gud. Vi kan ikke kommandere Gud. MEN, vi har allikevel lov til å ha store forventninger til hva han kan utrette!

Men vi må tilbake til spørsmålet mitt igjen. Hva var det denne tolleren Levi hadde sett eller hørt før han traff Jesus? Bare i det kapitlet jeg leste fra står det at flere erfarne fiskere hadde holdt på hele natta uten fangst. Men på et ord fra Jesus prøvde de en siste gang, og da fikk de så mye fisk at to båter holdt på å synke. Denne opplevelsen var visst så voldsom at en herremann ved navn Simon Peter falt ned foran føttene til Jesus og utbrøt: «*Gå fra meg Herre, for jeg er en syndig mann.*» Og på oppfordring fra Jesus, forlot både han og to andre brødre båtene sine på direkten for å følge Jesus. Fra samme kapitlet kan vi lese at en spedalsk, som var full av sår, ble fullstendig helbredet kun ved 4 ord fra Jesus. Og ikke minst, i den fortellingen som er like foran dagens prekentekst

kan vi lese den antakelig kjente fortellingen om den lamme mannen som ble firt ned gjennom taket i et hus hvor Jesus stod. Det kanskje mest oppsiktsvekkende i fortellingen var at Jesus aller først sa følgende til mannen «*Venn, syndene dine er deg tilgitt.*» Det her provoserte de skriftlærde og fariseerne, som tenkte inni seg at det er kun Gud som kan tilgi synder. Også ender fortellingen med at Jesus også helbreder denne mannen. Og det gjør han for at folket skal «*vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder.*»

Hvis denne tolleren Levi (Matteus) hadde hørt eller sett det meste av det jeg fortalte om nå, så er det kanskje **litt** lettere å forstå at også han forlot yrket sitt på direkten, kun på grunn av to ord fra Jesus: «*Følg meg*».

Tolleren ble så glad over tilbudet fra Jesus at han like etterpå feiret med et stort selskap hjemme hos seg selv. Og der var tidligere kolleger, og Jesus og disiplene til stede. Igjen så reagerte de skriftlærde. Tollerne var en foraktet yrkesgruppe som ofte var korruperte. De krevde inn skatter og avgifter, og la på litt ekstra for å putte i sin egen lomme. Det gikk da ikke an å være i selskap med en slik gjeng!

Igjen overrasker Jesus med noen vakre ord: «*Det er ikke de friske som trenger lege, men de syke.*» Jesus avslører her etter min mening de skriftlærde og fariseerne, og peker direkte på deres store problem: De hadde ikke bruk for Jesus! Det er Jesus som er den store legen, og på en måte så er vi

mennesker syke alle sammen. Det er noe med oss alle som ikke er som det burde. Her er det ingen unntak.

Jesus lengter etter at vi skal komme til ham som pasienter. Det høres kanskje litt merkelig ut, men sånn er det. Jesus lengter **både** etter fellesskap med oss, og at han kan få være legen vår. Vi skal feire nattverd litt senere i gudstjenesten. Da Jesus innstiftet nattverden, like før han skulle dø, så satt han rundt bordet med de 12 apostlene sine. Han visste at om ikke så lenge så skulle en av dem som satt der forråde han. En annen skulle fornekte han 3 ganger. Og resten, kanskje med unntak av 1, skulle forlate han og rømme like før Jesu tyngste øyeblikk, korsfestelsen. Allikevel sier Jesus følgende ord like før måltidet starter: «*Jeg har lengtet **inderlig** etter å spise dette påskemåltidet med dere før jeg skal lide.*»

Sånn er Jesus. Vi må ta det til oss. Jeg håper du hørte invitasjonen til å komme. Akkurat slik som du er.

*Ære, være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet til evighet.*